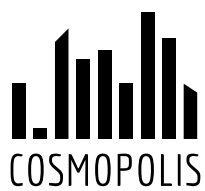

SANDIE JONESOVÁ

PRVNÍ BYLA ZÁROVEŇ TA POSLEDNÍ... CHYBA

COSMOPOLIS

SANDIE JONESOVÁ

PRVNÍ

BYLA ZÁROVEŇ TA POSLEDNÍ...

CHYBA

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © Sandie Jones, 2019

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Michaela Martinová, 2021

Cover Photo © ruigsantos / DepositPhotos.com

ISBN 978-80-271-1060-5

*Pro Roba,
který mě naučil věřit,
že nic není nemožné.*

Prolog

Když na mě pohlédla, v očích se jí zračila taková vřelost, jako by mi bez váhání svěřila svůj vlastní život, a já jsem si na okamžik pomyslela, že to nedokážu.

Ale potom jsem si vzpomněla, co udělala, a najednou jsem se znovu uklidnila. Kdo s čím zachází, tím také schází, a ona si zaslouží všechno, co ji čeká.

Důvěra je zvláštní věc. Tak dlouho trvá, než se vybuduje, ale ve vteřině se rozpadne na kusy.

Neměla by mi věřit – bude to její zhouba.

Část I

SOUČASNOST – ALICE

1

„Sophie, jdeme!“ houknu z předsíně. „Livvy, kde máš domácí úkol?“

Zafuní a odběhne z kuchyně. „Myslela jsem, žeš mi ho dala do tašky.“

„Jsem tvoje matka, ne tvůj otrok. A kromě toho už ti je osm, měla bys být trochu zodpovědnější.“ Rozčiluje mě, ale abych pravdu řekla, s radostí bych jí školní tašku balila ještě dalších deset let, kdyby to znamenalo, že moje holčička zůstane ještě na chvíli malá. Zdá se, že vyrostla mrknutím oka. Jak mi ten čas mohl tak rychle protéct mezi prsty?

„Tady je!“ zavolá. „Máš moji koupací čepici?“

„Panebože, Olivie, copak vy jdete dneska plavat?“

Vystrčí jeden bok do strany a ruku položí na druhý se vší drzostí své patnáctileté sestry. „No jo, je středa.“

„Rychle utíkej nahoru a podívej se do vrchního šuplíku. Počítám do pěti, tak ať už jsi dole. Sophie, jdeme!“ Na konci věty už křičím.

Netuším, co moje starší dcera tam nahoře dělá. Zdá se, že jí každý den trvá o pět minut déle, než si vyžehlí vlasy, tužkou namaže černé linky pod očima a přifoukne pusou zvětšujícím leskem na rty, nebo co to vlastně používá. Když se konečně objeví, vypadá nepopíratelně úžasně, ale je to do školy opravdu nutné?

„Nemůžu ji najít!“ zavolá Olivia.

„Máme zpoždění!“ křiknu, než celá zadýchaná vyběhnu schody. Cítím tíhu na hrudi, jako by mi tam ležela pevně stočená pružina, jak se zoufale probírám dcerčinými ponožkami a kalhotkami. „Jestli ji tady najdu...“ řeknu, ale větu nedokončím, protože si sama nejsem jistá, čím jí vlastně vyhrožuju. „Měla jsi ji na sobě minulý týden?“

„Ano,“ odpoví tiše, vědomá si její nálady.

„A pamatuješ si, jestli sis ji přinesla domů?“

„To určitě jo,“ řekne s jistotou, protože ví, že jakákoli jiná odpověď mě vytočí do vrtule.

Sevření na prsou povolí, když v rohu zásuvky zahlédnu matnou gumovou čapku. „Skvělé,“ zabručím si pod vousy, než cestou ze schodů dodám: „Livvy, už se konečně prober. Sophie, jdeme do auta!“

„Už jdu!“ křikne popuzeně, jako kdyby to řekla už třikrát. Jak to mám vědět, když jí tam nahlas vyřvává muzika?

Vklouzne na sedadlo spolujezdce a okamžitě sklopí sluneční clonu, aby se za jízdy prohlédla v zrcátku.

„Copak ti na to hodina nestačila?“ zeptám se.

Odfrkne si a tak okázale, jak jen dokáže, zaklapne stínítko zpátky.

„V kolik večer přijdeš?“ zeptám se o deset minut později, když se k ní nakloním a nastavím jí tvář. Váhavě mě políbí, což začala znovu dělat teprve nedávno, protože jsme se dohodly, že budeme parkovat trochu dál od školy.

„Máme doučování z matematiky, tak asi půjdu po škole ještě tam,“ odpoví. „Co bude k večeři?“

Právě jsme snídaly, do oběda zbývají nejméně čtyři hodiny, a ona už chce vědět, co bude k večeři? V duchu si vybavím obsah ledničky. Žádná sláva, nic zdravého. Mohla bych nanejvýš narychlo ukuchtit těstoviny.

„Co by sis dala?“ usměju se.

Pokrčí rameny. „To je jedno. Něco dobrého.“

Přitáhnu si ji k sobě a políbím ji do vlasů. „Tak utíkej. Když budu mít čas, skočím do Marks and Spencer.“

Usměje se a vystoupí z auta. „Tak zatím, Livouši blbouši.“

„Čau, ksichtě,“ zachichotá se její mladší sestra ze zadního sedadla.

Když projíždíme kolem ní, stáhnu okénko a zavolám na ni, ale ona už má nos zaborený v telefonu a nevidí, neslyší, co se kolem ní děje. „Rozhlédni se kolem sebe,“ pošeptám jí. „Nikdy nevíš, co ti může utéct.“

Doběhneme s Olivíí do školy, což v těchhle podpatcích není jednoduché. „Mám tě moc ráda,“ řeknu, než rychle vyrazí na hřiště hrát netball, ani se neohlédne.

„Paní Daviesová, můžete na slovíčko?“ zavolá na mě přes hřiště slečna Wattsová. Schválně se vyhýbám očnímu kontaktu. Na tohle nemám čas. Podívám se na hodinky, abych jí dala najevo, že spěchám.

„Promiňte, bude to jen minutka,“ řekne. „Nepůjdeme do třídy?“

Znovu pohlédnu na hodinky. „Můžeme to probrat tady? Už tak mám zpoždění.“

„Samozřejmě. Já jen, že...“ Nenápadně se rozhlédne kolem, ale ještě je dost brzo, takže žádní jiní rodiče nejsou na doslech. „Jen že jsme tu včera na hřišti měli takový malý incident.“

Srdce mi vynechá a zamračím se. „Jaký incident?“ zeptám se s nuceným klidem.

Učitelka mi položí ruku na paži, aby mě uklidnila, což má na mě spíš opačný účinek. „Nejde o nic vážného,“ odpoví. „Pár děvčat si vjelo do vlasů.“ Obrátí oči v sloup. „Však víte, co holky dokážou.“

„Olivie se to týká také?“ zajímám se.

„Zřejmě ano. Vyměnily si pár sprostých slov a Phoebe Kendal-

lová tvrdí, že jí Olivia vyhrožovala, že už si s ní nebude hrát. Jsem si jistá, že nešlo o nic jiného než o dětské pošťuchování, ale Phoebe z toho byla docela špatná.“

To si dokážu představit. „Olivia se mi večer o ničem nezmínila. Vy už jste s ní mluvila?“

„Včera jsem si ji vzala stranou,“ řekne a znovu se rozhlédne kolem, než potichu pokračuje. „Jde jenom o to, že to není poprvé, co se Olivia zapletla do podobné roztržky.“

Podívám se na ni a snažím se přecíst výraz v jejích očích. „Aha,“ dostanu ze sebe nakonec.

Slečna Wattsová se nakloní blíž. „Normálně je to takové bystré a veselé dítě, chce být s každým kamarád, ale několik posledních týdnů...“

Lámu si hlavu, co se mohlo změnit. „Promluví si s ní a zjistím, co se děje.“

„Možná by bylo dobré, kdybyste za mnou přišli, abychom to spolu mohli probrat,“ nakloní hlavu ke straně. Svým blahosklonným úsměvem mi připomíná terapeutku, k níž jsem jednou zašla. Tu, která mě požádala, abych zavřela oči a představila si, že ležím na opuštěné pláži, slunce mě hřeje na kůži a nohy mi omývají drobné vlnky.

Už jsem se k ní nevrátila. Jednat se mnou jako s pětiletým dítětem nefungovalo tenkrát a rozhodně to nebude fungovat ani teď.

„Ráda se s vámi i s panem Daviesem sejdu dneska po vyučování, jestli máte čas,“ pokračuje slečna Wattsová.

„Nathan... pan Davies je bohužel na služební cestě. Přiletí zpátky dneska odpoledne.“

„Aha, dobře, tak možná jindy,“ oduší. „Určitě nejde o nic, čeho bychom se museli obávat, jen na ni musíme dohlédnout.“

„Jistě,“ odsouhlasím, otočím se na podpatku a vrazím přímo do děvčat skákajících panáka. „Večer si s ní o tom popovídám.“

Omluvím se naštvaným dětem a po špičkách přejdu přes čísla napsaná na asfaltu zářivou barvou.

„Páni, nejsi takhle po ránu nějaká vyparáděná?“ poznamená Beth, když kolem mě prolétne v teniskách a elastických běžeckých šortkách se svou dcerou Millie v závěsu.

„Ahoj princezno,“ pozdravím nabručenou osmiletou holčičku. „Co se děje?“

„To *ona* vstala pozdě,“ odpoví Millie a směrem ke své matce teatrálně obrátí oči v sloup. „A my za to teď *všichni* platíme.“

Beth se otočí a vyplázne na nás jazyk. „Jenom zavedu tuhle malou dámu dovnitř a půjdu s tebou.“

Poklepu si na hodinky. „Mám zpoždění!“ zavolám za ní. „Uvidíme se později!“ Ale to už je i s Millie na hřišti. Vyjdu ven, vím, že mě za chvílku doběhne.

„Tak kam se chystáš, že jsi tak vyšňořená?“ zeptá se napůl vyčítavě, když mě dožene. Podívám se na svoji černou sukni – je pravda, že je lehce upnutá. A moje červená halenka má možná poněkud hluboký výstřih. Ale sako ho alespoň trochu zakryje. Najednou mě napadne, co si asi musela myslet slečna Wattsová, a přitáhnou si ho blíž k tělu.

„Copak musím někam chodit, abych se trochu upravila?“ Vesele se zasměju, i když mi Olivia pořád vrtá hlavou.

„Cokoli kromě pyžama nebo oblečení do tělocvičny není v tuhle denní dobu normální,“ prohlásí Beth. „Takže jo, fakt není fér, že vypadáš takhle, když jsme my, ubozí smrtelníci, ani neměli čas vyčistit si zuby, a zcela určitě by to nemělo být dovoleno.“

„Je to jen normální pracovní oblečení,“ oponuju. „Nic mimořádného.“

Zrudnu a ona povytáhne obočí. Koho se snažím obelhat?

„Já ti teda věřím, i když tisíce jiných žen by ti to nespolkly,“ řekne a mrkne na mě.

Usměju se, ačkoli cítím, jak mi do tváří stoupá horkost. „Slyšela jsi něco o tom, že se holky včera pohádaly?“

Zmateně se na mě podívá a zavrtí hlavou. „Ne, proč, co se stalo?“

„Slečna Wattsová mi řekla jenom to, že se mezi sebou trochu poškorpily. Podle všeho u toho byly i Phoebe s Livvy. Jenom mě zajímalo, jestli ti o tom Millie něco řekla.“

„Ne, ale můžu se jí zeptat, jestli chceš.“

„Asi bude lepší, když to zatím nebudeme moc rozmazávat,“ řeknu. „Počkám, jestli mi o tom Livvy poví sama.“

„Dobře. Zítra večer to pořád platí?“

„Určitě! Nathan se dneska vrací a už ví, že zítřka děti hlídá on.“

„To ráda slyším,“ odpoví se smíchem. „Chlap, který ví, kde je jeho místo.“

„Kam bys chtěla jít?“ zeptám se. „Někam mimo centrum, nebo vyrazíme jen do nějaké místní hospůdky? V Soho nedávno otevřeli nový podnik. Nathan tam byl se zákazníkem a hrozně si to pochvaloval.“

„Klidně to můžeme zkusit. Ale když o tom teď tak přemýšlím, dostanu zapláceno až za tři dny, takže jestli je tam draho, možná by bylo lepší počkat až po výplatě.“

„S tím si nelámej hlavu. Zvu tě,“ řeknu a všimnu si, jak nakrátko přimhouří oči. Kousnu se do jazyka a okamžitě si přeju vzít svá slova zpět. Nerada bych, aby si myslela, že se chovám povýšeně, ale opravdu bych jí ráda pomohla. Někdy rychleji mluvím, než myslím, proto mi chvíli trvá, než si uvědomím, že by možná ocenila užitečnejší dárek než předražené jídlo v luxusní restauraci.

„Neblázni,“ prohlásí nakonec a já vydechnu úlevou. „Co kdybychom si zítřka večer daly pizzu a Soho nechaly na příští týden?“

„To zní jako dobrý plán,“ souhlasím.

2

„Takže pro přijímací salon na Belmont House zvolíme vínovou a zlatou?“ zeptám se členů svého týmu, kteří si pozorně prohlížíjí *mood boardy*, jakési nástěnky s jednotlivými návrhy, před sebou.

„Pokusila jsem se vypracovat návrh v královské modři s bílými prvky,“ odpoví Lottie, naše junior designérka, a nepřítomně okusuje tužku. „Ale nevypadá to zdaleka tak dekadentně jako ta vínová.“

„Skvělé,“ řeknu a posbírám papíry, které jsem během schůze rozházela po stole. „Předložíme tohle a uvidíme, jak se jim to bude líbit. Někdo něco dalšího?“

„Já mám pár dotazů ohledně účetnictví,“ ozve se Matt, „ale to může počkat, až se Nathan vrátí z Japonska.“

Při pohledu na hodiny se mi zrychlí dech. „Jestli všechno půjde dobře, měl by přistát tak za hodinu. Když to stihne, zastaví se tady. Víš jistě, že jinak to může počkat do zítřka?“

„Jo, jasně,“ řekne Matt. „Není to nic naléhavého.“

„Dobře, takže jestli je to všechno...?“ Rozhlédnu se po příkylujících hlavách.

„Můžu na slovíčko?“ zeptá se Lottie, která vyčkává, než zbytek týmu odejde.

„Jistě,“ usměju se. „Co se děje?“

„Říkala jsem si, jestli bych na tu schůzku do Belmont House nemohla jet zítra s tebou?“

Na okamžik to zvažuju.

„Mám spoustu nápadů a opravdu si myslím, že jim mám co nabídnout.“ Podívá se na mě, pusou dokořán nad faux pas, které podle vlastního mínění udělala. „Ne že by na tom, co jsme jim už nabídli, snad bylo něco špatného,“ pokračuje rychle. „Je tam všechno, a ještě něco navíc, jako krásně zabalený dárek s velkou zlatou mašlí a podpisem Alice Daviesové...“ Plácá nesmysly a já s povytaženým obočím čekám, co z ní ještě vypadne.

„Nevidím důvod, proč ne,“ řeknu, když se odmlčí, aby se nadechla. „Vlastně to můžeš celé vést, jestli chceš.“

Z úst jí unikne bezděčné vypísknutí. Předstírám, že ho neslyším, i když mi vyvolá úsměv na rtech.

Nemůžu si pomoci, ale žasnu nad tím, jak se za tak krátkou dobu v naší společnosti vypracovala. Když do AT Designs nastoupila, byla tichá jako myška, sotva se dokázala někomu podívat do očí. Vzpomínám si, jak jsem se jí během pohovoru ptala, kde se vidí za deset let, a ona skromně zašeptala: „Na vaší židli.“ Málem jsem vyprskla kávu, jak mě její slova v porovnání s jejím chováním překvapila. Už jenom proto tu práci dostala.

První týden byla skoro němá, jenom podle potřeby přikyvovavala nebo kroutila hlavou, ale já jsem věděla, že tam někde uvnitř se skrývá její pravé já. Viděla jsem to, ačkoli mi Nathan odmítal věřit.

„Říkám ti, že jsme vybrali špatnou kandidátku,“ prohlásil druhý den u večere. „Potřebujeme někoho, kdo má něco do sebe – vždyť ani nebude schopná komunikovat se zákazníky.“

Usmála jsem se a zavrtěla hlavou. „Je mladá a stydlivá, ale dřívou v ní ambice a pro design interiérů má opravdový talent.“

Sklesle se pousmál. „Dávám jí dva týdny.“

O šest měsíců později skutečně vylezla ze svojí ulity. Nejenom-

že je schopná spolupracovat s klienty, ale sama pracuje na několika malých projektech.

„Neřeknu, říkála jsem ti to,“ pošeptala jsem potichu Natha-
novi, když nám představila své nápady na koncept nové restaurace,
o kterou jsme usilovali.

„Chytrolínko,“ usmál se, aniž z Lottie spustil oči.

Nedalo se popřít, že zvítězit nad Nathanem mi přineslo nepatr-
ný pocit zadostiučinění. Naše přátelská soutěživost byla součástí toho,
kým jsme byli, ať už v práci, při tenise, nebo když jsme s holkami
hráli hádanou. Převládal však pocit úlevy, že jsem v Lottie možná
našla chráněnkyni, která by ze mě mohla sejmut část tlaku. Nathan
udržuje v chodu obchodní stránku společnosti, v tom byl a je skvělý.
Daří se nám teď mnohem lépe než kdy předtím. Ale dokud se k nám
nepřipojila Lottie, byla jsem jediný kreativec a mít někoho, o koho
se můžu opřít, kdo mi umožní trochu si vydechnout, znamená, že se
po dlouhé době můžu zase pořádně vyspat.

I když Nathan není z těch, kteří dokážou přiznat porážku, sa-
mořejmě připouští, že mít Lottie v týmu je výhra, protože těsně před
odjezdem do Japonska sám usiloval o zvýšení jejího platu.

„Má cenu zlata,“ prohlásil rozhodně, když stál v předsíni s cestov-
ní taškou v ruce. „Měla jsi ji vidět na schůzce s Langley Kitchens.
Zobali jí z ruky.“

„To mi nemusíš vykládat,“ odpověděla jsem se smíchem. „Ří-
kala jsem ti to, vzpomínáš?“

„Kdyby mě to napadlo dřív, požádal bych ji, aby mě doprovo-
dila do Japonska.“

„*Opravdu?*“ Překvapilo mě to, i když vlastně ani nevím proč.
Sama jsem se rozhodla, že nepojedu.

„Ještě není pozdě změnit názor, jestli chceš letět se mnou,“ řekl Nathan něžně a sevřel mě v náruči.

„Nebud' směšný.“ Odtáhla jsem se od něj, srdce mi v hrudi divoce bilo. „Nikam nemůžu, musím myslet na děti.“

„Tvoje máma by je klidně pohlídala, to moc dobře víš.“

V duchu jsem horečně přemítala, čím vším bych si musela projít, abych s ním mohla nastoupit do letadla. Dech se mi zadrhl v hrdle, jak panika prostoupila každíčký nerv v mém těle, až mě brněly koněčky prstů.

„Už jsme o tom mluvili,“ vyštěkla jsem.

„Jenom říkám, že ještě není pozdě,“ zopakoval a odtáhl se ode mě. „To je všechno.“

„Uvidíme se ve středu,“ odpověděla jsem. „Užij si to.“

„Jak bych mohl, když tam nebudeš se mnou?“ opáčil posmutněle.

„Jak by ne? Je to přece Japonsko! Zavolej mi, jakmile přistanete, ano?“

Když se neozýval, každých pár minut jsem zoufale vytáčela jeho číslo, zatímco v mysli se mi odehrávaly hororové scénáře. Letadlo se zřítilo, v Japonsku bylo zemětřesení nebo tsunami. Než se mi podařilo dovolat se mu, přesvědčila jsem samu sebe, že neexistuje ani vzdálená možnost, že by byl ještě naživu.

„Panebože!“ vykřikla jsem, když to konečně zvedl. „Jsi v pořádku?“

„Promiň, miláčku,“ řekl ochraptěle, jako bych ho právě probudila z hlubokého spánku. „Sotva jsem vystoupil z letadla, někdo mi volal a pak jsem v hotelu na pár hodin odpadl.“

„Myslela jsem si, že se ti něco stalo,“ odpověděla jsem s náznakem hysterie v hlase, ačkoli bolest na hrudi už polevila.

„Nechtěl jsem tě vyděsit,“ řekl trpělivě. „Jsem v naprostém pořádku.“

Zaslechla jsem cinkání kostek ledu ve sklenici.

„Jsi připravený na zítřejší den D?“ zeptala jsem se. „Máš všechno, co potřebuješ?“

„Jo, Lottie mi poslala podklady a mám tady všechny tvoje modely. Proberu s nimi naši strategii a ujistím se, že všichni táhneme za jeden provaz.“

„I kdyby ne, jsem připravená dohodnout se na kompromisu,“ opáčila jsem a nervózně se zasmála. „Opravdu to chci, Nathane. Tahle zakázka nás vystřelí mezi velké hráče.“

„Tam, kde si zasloužíš být.“

„Tam, kde si *zasloužíme* být.“

„AT Designs je *tvoje* dítě,“ oponoval. „Byla to tvoje a Tomova vize, díky které to celé začalo.“

„To je možná pravda, ale za svůj dnešní úspěch vdčíme tomu, že těch posledních pár let stojíš po mém boku právě ty. A vím, že to můžeme dotáhnout ještě dál.“

„To je obrovský závazek, Alice. Určitě to zvládneš?“

Věděla jsem, co naznačuje, a dovolila jsem, aby mě zaplavila nesmírnost toho úkolu. Chvilí jsem tam s tím pocitem seděla, jako už stokrát předtím, a čekala, jak se projeví.

„Je to osmadvacet bytů,“ pokračoval Nathan, jako by mi četl myšlenky. „Naše zdaleka největší zakázka. Opravdu si myslíš, že na to stačíš?“

„Bez obav,“ řekla jsem svým autoritativním hlasem zakrývajícím paniku, která mi svírala žaludek. „Nikdy v životě jsem na nic nebyla připravenější.“

V tu chvíli, když jsem v sobě měla pár skleniček vína, jsem to myslela vážně. Ale teď, o tři dny později, už svým schopnostem ani pocitům tolik nevěřím. Nic se za tu dobu nezměnilo, alespoň ne v tom hmatatelném slova smyslu. Ale dneska je to prostě jiné –

jako by horská dráha, na které pořád jezdím, prosvištěla těsně kolem nástupiště na nádraží, kde vládne klid a řád, zastavila na vrcholku smyčky a já tam visím a čekám, až mě někdo zachrání.

„Máš na tu schůzku s Temple Homes všechno, co potřebuješ?“ zeptá se mě Lottie a přeruší tok mých myšlenek.

„Myslím, že ano,“ odpovím a přejdu ke svému stolu. „Určitě se mám sejít s Davidem Phillipsem?“

„Ano, vyžádal si výslovně tebe. Říkal, že je velkým fanouškem tvé práce.“

Stáhne se mi žaludek. Seberu ze stolu složku a linkovaný blok a vyhnu se Lottiinu pohledu.

„Vlastně o tobě mluvil jako o Al,“ pokračuje, zatímco já se soustředím na to, abych se nečervenala. Jenomže čím víc se snažím, tím víc rudnu. „Musela jsem ho odkázat do patřičných mezí, takže jsem mu řekla, že se jmenuješ Alice. Nemůžu vystát, když lidi předstírají, že někoho znají líp než ve skutečnosti.“

Obrátím oči v sloup a nervózně se usměju, zatímco v duchu si pomyslím: *Zná mě líp než většina ostatních.*

Když mi navigace ohlásí, že jsem necelou míli od sídla Temple Holmes, zastavím u krajnice a zkontroluju svůj odraz ve zpátečním zrcátku. Přemýšlím, jestli se změnil – přemýšlím, jestli jsem se změnila *já*. Prohrábnu si vlasy, prsty načechrám ofinu. Hodilo by se trochu víc řasenky, a tak si zručně nanesu na řasy uhlově černé líčidlo a dávám si přitom pořádně záležet, abych je kartáčkem co nejvíc prodloužila. Ještě tvářenku a decentní vrstvu červené rtěnky a jsem tak dokonalá, jak jen můžu být bez pomoci plastických chirurgů nebo schopnosti vrátit se o dvacet let zpátky. Pořád mi to ale nebrání v tom, abych to alespoň nezkusila, a tak si natáhnu kůži přes lícní kosti a dívám se, kam se ten čas poděl. Nikdy předtím jsem nad tím nepřemýšlela, ale najednou zalituju, že jsem se sebou něco neudělala, abych nevypadala tak vzdálená dobám, kdy mě David viděl naposledy. Víím, že je to směšné, ale copak nechce každá dívka vypadat co nejlépe, když se znovu shledá se svojí první láskou? Ne snad proto, že bych ho pořád chtěla, ale maličká část mě – no dobře, tak velká – si přeje, aby *on* pořád toužil po *mně*.

„Páni, Alice, vypadáš úžasně,“ prohlásí, když za mnou přijde na recepci. Uznale mě sjede pohledem od hlavy až k patě a já mám radost, že jsem si na sobě dala záležet. Když jsem se dneska ráno oblékala, snažila jsem se samu sebe přesvědčit, že se moje oblečení zase tolik neliší od toho, co nosím běžně. Ale byla to první věc, které si

Beth ráno všimla, sotva mě uviděla, a Lottie taky poznamenala, jak mi jde červená k pleti. Ta změna asi nakonec nebyla až tak nepatrná.

„Davide, proboha, ty ses ani trochu nezměnil,“ opáčím. Až na to, že změnil, a já se snažím skrýt svůj šok. Celé ty roky jsem si ho představovala takového, jaký býval, jako by nějak zamrzl v čase, zatímco já jsem zestárla. Ale on taky zestárl. Černé kadeře nahradila holá hlava, tak lesklá, že se od ní odráží světlo zářivek svítících nad ním, a dříve dokonalou postavu zdobí asi čtyřicet kilo navíc. Pekáč buchet, kvůli kterému všechny holky padaly do mdlob, vypadá pořád jako pekáč buchet, ale teď už kynutých.

„Jak se daří?“ zeptá se, když mě políbí na tvář.

„Dobře, moc dobře.“

„Slyšel jsem, co se stalo Tomovi.“ Vede mě do zasedací místnosti. „Je mi to moc líto.“

Lidé často říkají podobné věci, když se k nim otočím zády. Z nějakého důvodu se mylně domnívají, že je to tak snadnější. To možná ano, ale jenom pro ně. Zeptejte se kohokoli, kdo si tím prošel, a řekne vám, že je raději, když s ním lidé mluví otevřeně, než aby se to nepříjemné téma snažili zamést pod koberec, nebo ještě hůř, aby se mu vyhýbali úplně.

„Tak jak se máš?“ zeptá se vážně.

„Vážně dobře, děkuju za optání. Firma pěkně šlape, takže je všechno v pořádku.“

„A znovu ses vdala?“ Je to spíš konstatování než otázka. Jsem zaskočená jako pokaždé, když o mně lidé, které jsem léta neviděla, podle všeho vědí víc, než by měli. Zajímalo by mě, co dalšího ještě ví.

„Ano,“ řeknu. „V některých ohledech jsem měla velké štěstí.“

„Jsem rád, že jsi i po tom, co se ti stalo, dokázala znovu začít žít.“

Upjatě se usměju. „A co ty?“ Připadá mi nezdvořilé alespoň nepředstírat zájem o to, co se přihodilo v jeho životě od chvíle, kdy

jsme se viděli naposledy. „Z Temple House se ti očividně podařilo vybudovat úspěšnou společnost.“

Usměje se a oči mu zmizí v záhybech kůže. Nechci ani pomyslet na to, že se jedná o stejného člověka, muže nebo chlapce, s nímž jsem jedné letní noci po školním plese přišla o panenství.

„Firma si vede opravdu dobře,“ přitaká. „Ale moje manželství se bohužel stalo obětí jejího úspěchu.“

Sklopím oči. Osobní směr, jakým se náš rozhovor ubírá, je mi nepříjemný. „To mě mrzí.“

„To se stává,“ řekne. „Člověk asi nikdy nemůže mít všechno.“

„Ale musíš být velmi hrdý na to, čeho jsi tady dosáhl.“ Rozhlédnu se po zasedací místnosti a všimnu si různých stavebních certifikátů visících na stěně.

„Ano,“ přikývne, vypne hrud' a posadí se na židli víc zpřímá. „Ale myslím si, že to můžeme dotáhnout ještě dál, a proto jsem tě sem pozval. Doufám, že ti nevadí, že jsem se obrátil na AT Designs, ale viděl jsem vaši práci a velmi na mě zapůsobila.“

„Vůbec ne,“ odpovím s úsměvem. „To ráda slyším.“

V místnosti se rozvibruje telefon. Ignoruju ho, protože jsem přesvědčená, že jsem ten svůj přepnula na tichý režim. Když však vibrace neustávají a já si všimnu, že Davidův mobil leží na stole mezi námi a nejeví známky života, zalovím v kabelce.

„Promiň, omlouvám se,“ řeknu, než na displeji zahlédnu Natha-novo jméno a hovor odmítnu.

„Takže ten projekt na Bradbury Avenue je –“ spustí David, ale telefon se rozezvoní nanovo.

„Promiň, vypnu to.“ Znovu hovor odmítnu a ztiším zvuk, ale začíná mě stravovat panika a nedokážu se soustředit na nic z toho, co David říká. Všechno si poznamenávám, ale jak se telefon neustále rozsvěcuje dalšími tichýmihovory, píšu čím dál zběsileji.

„Dobře, nech to na mně.“ Vstanu a pokouším se naše jednání předčasně ukončit. „Zavolám ti, jakmile budu mít nějaké nápady, které bych ti mohla představit.“

„Co kdybychom to probrali u večere?“ navrhně a ruku, kterou jsem mu podala na rozloučenou, drží o chvíli déle, než je nezbytně nutné.

„Nejlepší asi bude, když zůstaneme na profesionální úrovni,“ odpovím napůl se smíchem.

Bez varování mi položí ruce na zadek a přitáhne si mě k sobě.

„Nikdo se o tom nemusí dozvědět,“ vydechne mi do ucha. Ucíťím pronikavou vůni kávy a odvrátím hlavu. Chytne mě za prso a silně ho stiskne. „Bylo nám spolu dobře, vzpomínáš? A vsadím se, že by nám to klapalo i teď.“

„Už to *nikdy* nedělej,“ zasýčím a oběma rukama ho od sebe odstrčím. Tváří se ublíženě, jako by nemohl pochopit, co provedl tak špatného.

„Ale já jsem si myslel –“

„Co sis myslel? Že jenom proto, že jsme dřív byli spolu, máš právo se na mě takhle vrhnout?“

„No, a-ano,“ zakoktá se a já se musím hodně přemáhat, abych mu jednu nevrazila.

Rychle posbírám svoje věci a obrátím se k odchodu. „Očividně to byla jen ztráta času.“

„Ale co ten projekt!“ zavolá za mnou. „Co bude s tím projektem?“ Nereaguju. Nechám ho, ať si odpoví sám.

Třesu se, ještě když dojdu k autu. Neobratně zápolím s klikou a pak za sebou pobouřeně prásknu dveřmi. Jak se opovažuje předpokládat, že by mohlo jít o víc než jen obchodní jednání?

Podívám se na svoji halenku, rozepnutou o další knoflík, a frustrovaně praštím do volantu. „Do hajzlu!“ vykřiknu nahlas. Co jsem

si myslela? Nenesu na tom snad stejný díl viny? Jaké signály jsem k němu vyslala ve svém ubohém pokusu získat zpátky časy dávno minulé? Ale potom se zarazím. Ne. Ať už jsem se oblékla *jakkoli*, nedává mu to žádné právo narušit můj osobní prostor.

Rozžhavená doběla jsem úplně zapomněla, že se mi Nathan snažil dovolat, a když se podívám na telefon, zjistím, že mám dvanáct nepřijatých hovorů od něj a jeden od holek ze školy.

„Do hajzlu. Do hajzlu!“ Vyschne mi v ústech. Mám dojem, že mi srdce tlučte dvojnásobnou rychlostí.

„To jsem já, Nathane,“ vyhrknu, když to zvedne. „Co se stalo?“

„Kde jsi?“ zeptá se.

„Právě mi skončilo jednání,“ odpovím zoufale. „Co se děje? Jsou holky v pořádku?“

„Jde o Livvy,“ řekne.

Mám pocit, že nemůžu dýchat.

„C-co se stalo?“ vykoktám, zatímco v duchu přemýšlím, jak se k ní dostat nejrychleji. Otočím klíčkem v zapalování, ale motor nenaskočí. Zkousím to znovu a znovu, začíná se mě zmocňovat panika. Ve zlomku vteřiny, kdy dokážu myslet jasně, si vzpomenu, že nejdřív musím sešlápnout brzdu.

„Co se stalo? Kde je? Je v pořádku?“ Vysypu ze sebe všechny otázky najednou.

„Je v pořádku,“ ujistí mě. „Ale měla ve škole malou nehodu.“

„Jakou nehodu?“ vyptávám se, zatímco s pištěním pneumatik vyjedu z parkoviště Temple Homes, až za sebou na silnici nechávám otisk gum, a zamířím do školy.

„Podle všeho se praštila do hlavy.“

Nádech mi působí fyzickou bolest. „Panebože.“

„Dobře, teď mě poslouchej,“ řekne náhle autoritativním hlasem. „Chci, aby ses několikrát zhluboka nadechla a uklidnila se.“

Snažím se dělat, co říká, ale mám pocit, že mi nefungují plíce. Nepustí dovnitř vzduch, který potřebuju. Krátce, prudce lapám po dechu, zatímco se silou vůle snažím přimět žáka autoškoly před sebou, aby šlápl na plyn.

„Alice, poslouvej mě,“ zopakuje Nathan. „Potřebuju, abys zpomalila a soustředila se jen na dýchání. Nádech, výdech, dlouze a pomalu.“

Kdybych mohla zavřít oči, bylo by to jednodušší, ale zdá se mi, že se na mě auta řítí ze všech stran. Kříží mi cestu, vjíždějí mi pod kola. Klaksony vřeští, ale nevím, odkud ten zvuk přichází nebo na koho je namířený.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se Nathan. Se sevřenými rty přikývnu. „Alice?“

„Ano,“ řeknu nahlas.

„Chceš, abych zůstal na telefonu, dokud tam nedojedeš, nebo jim mám zavolat, že jsi na cestě?“

„Můžeš jim dát vědět?“ požádám ho.

„Kde jsi? Jak dlouho ti to potrvá?“

„Jsem... zrovna jsem vyjela ze sídla Temple Homes.“

Zajíknu se, ne snad proto, že bych se snažila něco skrývat, ale protože si opravdu nedokážu vzpomenout, kde jsem.

„A kde jsi ty?“ zeptám se.

„Právě jsem vyrazil z letiště a chtěl jsem jet rovnou do kanceláře, jestli ti to nevadí.“

„Dobře, tak se uvidíme doma.“

„Zavolej mi, až budeš s Livvy,“ požádá mě. „Určitě se není čeho bát.“

Teprve v tu chvíli mi dojde, že neví o rozhovoru, který jsem měla dneska ráno se slečnou Wattsovou. Přemýšlím, jestli ten problém není větší, než jsme si myslely.

„Nezněli nijak znepokojeně,“ pokračuje Nathan. „Nejspíš se jenom bojí, jestli to nebude otřes mozku, a chtějí si kryt záda.“

Ukončím hovor a zesílím rádio ve snaze přehlušit šum ve svém mozku.

Když dojedu ke škole, zaparkuju na místě určeném pro ředitele a napůl vejdu, napůl vběhnu na recepci. Ze všech sil se snažím, abych nevypadala tak, jak se cítím.

„Á, dobrý den, paní Daviesová,“ řekne Carole, školní sekretářka, a dává si přitom pozor, aby mluvila povzbudivým tónem. Jsem si jistá, že na mě mají složku s nápisem vyvedeným tlustým červeným fixem: *Zacházejte opatrně – nečekaně ovdovělá*. „Není se čeho bát, Olivia jenom maličko upadla.“

„Je v pořádku?“ zeptám se, když ji následuju dvoukřídlými dveřmi.

Když moje podpatky zaklapou o naleštěnou dřevěnou podlahu školní jídelny, do nosu mě udeří nezaměnitelný odér vařeného zelí. Moje obědy páchly před třiceti lety stejně, a to i ve dny, kdy jsme žádné vařené zelí neměli. Ani Olivia ho dneska nemá. Vím to, protože se každý týden učí jídelníček nazpaměť a potom mi ho den po dni přeříkává. Skoro ji lituju, že už jednou za měsíc nedostávají čokoládový dort nebo čokoládový pudink, který dřív tvořil v londýnských školách základní součást stravy. Ale i v ty výjimečné dny to ve škole páchlo shnilou zeleninou a já se teď přistihnu, že přemýšlím, proč tomu tak je. Cokoli, co mi zabrání myslet na to, co za chvíli spatřím.

„Máš tady maminku,“ řekne školní zdravotnice a usměje se na mě. Napůl očekávám, že až nahlédnu za závěs, spatřím Olivii, jak leží v bezvědomí na posteli a z hlavy jí prýští krev.

Trochu ztrápeně vzhledne a mě zaplaví vlna úlevy. Nemá na sobě žádnou krev, žádné obvazy, dokonce ani modřiny.

„Ahoj holčičko,“ pozdravím ji roztřeseným hlasem, když se k ní skloním. „Jsi v pořádku?“

Když přikývne, stisknu jí koleno a bojuju s nutkáním sevřít ji v náručí a vdechnout její vůni, už jen kvůli zdravotnici a Carole, které si do mého spisu nepochybně přidají *neurotická matka*.

„Jen se trošku uhodila,“ oznámí mi zdravotnice. „Ale radši na ni dávejte pozor. Kdyby si stěžovala na bolest hlavy nebo měla závratě, měla byste ji vzít na vyšetření do nemocnice.“

Usměju se a přikývnu.

„Co se stalo?“ zeptám se Livvy, když se vrátíme do auta.

„Phoebe do mě strčila,“ odpoví plačtivě.

Představím si, jak se Phoebina obvykle andělská tvářička zkrou-tí v ošklivý škleb, když šikanuje moji dceru. Nedokážu to pomýš-lení vystát.

„Byla na mě zlá,“ zašeptá Olivia, jako kdyby nás někdo mohl zaslechnout. „Tak jsem udělala to, cos mi poradila.“

Čekám se zatajeným dechem, neschopná vzpomenout si, co jsem jí poradila. Doufám, že jsem jí řekla, aby se nedala.

„Ignorovala jsem ji a odešla jsem pryč,“ pokračuje.

Nemůžu si pomoci, ale moje vlastní rada mě zklamala.

„Ale ona do mě strčila a já jsem spadla na zem.“

„No, to od ní teda nebylo moc hezké, vid’?“ Dávám si pozor, abych udržela lehký tón hlasu, ale po celou dobu přemýšlím, jak ji co nejrychleji dostat do nemocnice, aby jí tu hlavu vyšetřili. „Myslela jsem si, že Phoebe je tvoje kamarádka. To je na tebe pořád takhle zlá?“

Zakrou-tí hlavou, jen aby hned zase přikývla. Nejsem si jistá, jestli sama ví, jak to vlastně je.

„Jenom někdy,“ připustí. „Říká ošklivé věci, aby mě rozbřečela.“

Jemně jí odhrnu neposlušné vlasy z elfího obličejíku. „Jaké věci?“ zajímá mě.

Pokrčí rameny, jako by se snažila shodit ze svých ramen tíhu světa.

„No tak, přece mi to můžeš říct,“ naléhám na ni.

„Povídala, že můj první táta je mrtvý.“

Na okamžik nejsem schopná slova.

„Ale... ale vždyť přece víš, že Tom byl Sophiin táta,“ řeknu a Livvy přikývne. „Nebyl to *tvůj* táta.“

„Já to vím, ale Phoebe tvrdí, že to byl můj první táta.“

Přitáhnu si ji k sobě, jak jen to je přes řadicí páku možné. „Poslouchej –“ začnu.

„A... a... říká, že můj druhý táta taky umře, stejně jako ten první.“ Oči se jí zamžijí a přes spodní řasy jí vyklouzne slza.

„Poslouchej mě,“ zopakuju důrazněji, jak se ze všech sil snažím nepodlehnout vlastním sklonům k paranoii. „To, co se stalo Sophiiinu tátovi, byla šance jedna ku milionu. Tvému tátovi se nic takového nestane.“ Nenápadně zkřížím prsty.

Podívá se na mě, velké modré oči zalité slzami. „Slibuju,“ ujistím ji rozhodně. „Co si teď zajít na zmrzlinu?“

„Jo!“ vypískne a vůbec nevnímá, že se všechny její starosti a smutek přenesly na mě.

„Táta je tady!“ vykřikne Olivia, když v pyžamu a s plyšovým medvídkem Tedem v ruce seběhne ze schodů.

„Ehm, promiňte, madam, neměla byste být v posteli?“ řeknu a vzhlednu od *mood boardů*, které jsem si rozložila na jídelní stůl.

Vystrčí spodní ret. „Ale vždyť už jsem ho neviděla... strašně dlouho,“ kňourá. „Můžu ho vidět? Prosím. Když slíbím, že pak půjdu rovnou do postele?“

„Už jsi měla dávno spát,“ připomenu jí, ačkoli moc dobře vím, že určitě nemohla usnout. Nemůže se dočkat, až se Nathan vrátí domů, a když se neobjeví za denního světla, vím, že se musím smířit s tím, že bude spát s jedním okem otevřeným a čekat na něj.

„Prosím,“ žadoní. Už slyším jeho kroky na šterkové příjezdové cestě.

„Tak utíkej,“ usměju se.

„Děkuju,“ řekne a obejmě mě okolo pasu. „Slibuju, že potom si půjdu hnedka lehnout.“

Proběhne předsíní a za chvíli už slyším její nadšené vypísknutí – Nathan ji určitě jako vždycky zvedl do náruče a zatočil se s ní. „Jak se má moje nejmilejší holčička?“ Slyším ho říkat. „Stýskalo se mi. Byl jsem pryč dlouho?“

Zvednu skleničku vína a vykouknu zpoza dveří. „Čtyři dny, osm hodin a dvacet tři minut,“ zasměje se Olivia radostně. „Ale my-

slím, že jsem musela špatně počítat, protože mi připadalo, žeš byl pryč o hodně dýl.“

Pevně ji k sobě přitiskne a pocuchá ji ve vlasech. S úsměvem je pozoruju a čekám, až přijde řada na mě. Když ke mně s dcerkou v náručí zamíří, vypadá unaveně, ale ze všech sil se snaží nedat to najevo. Podívá se na mě, v očích mu zajiskří a koutky úst stočí vzhůru.

„Taky ti připadalo, že jsem byl pryč tak dlouho?“ zeptá se potichu a políbí mě na rty.

„Strašně,“ odpovím.

„Chyběl jsem ti?“

„Vždycky mi chybíš.“

„Přála bych si, abys nemusel nikam jezdit, tati,“ prohlásí Olivia. „Nemůžeš teď zůstat doma? Nadlouho?“

Obejme ho kolem krku a položí mu hlavu na rameno. „Neboj, teď chvíli nikam nepojedu,“ řekne a polechtá ji v podpaží. „Pojď, uložíme tě do postele.“ Zamíří ke schodům.

„Dáš si něco k pití?“ zeptám se.

„Velký gin by mi docela bodnul,“ odpoví, než zmizí na odpočívadle.

Tušila jsem to a dopředu nakrájela tři tenká kolečka okurky. Odpočítám do jeho oblíbené sklenice čtyři kostky ledu a do poloviny ji naplním alkoholem. Rád si tonic přidává sám, takže otevřu malou lahvičku – tvrdí, že z těch větších rychleji vyprchají bublinky – a postavím ji vedle sklenice.

Sejde dolů převléknutý do džínů a trička.

„Všechno v pohodě?“ zajímám se. „Věděla jsem, že se neuklidní, dokud tě neuvidí.“

„A tak to má být,“ odpoví s úsměvem. „Jak to šlo ve škole? Je v pořádku? Nechtěl jsem to zveličovat.“

Přikývnu. „Myslím, že ano. Dalších čtyřia dvacet hodin na ni musím dávat pozor, ale možná se zastavím ve škole promluvit si s ředitelem, abych se ujistila, že opravdu nejde o nic vážného. Livvy říká, že do ní Phoebe strčila.“

Povytáhne obočí a napije se. „Víš, jaké děti jsou.“

„To jo, ale její učitelka mi dneska ráno říkala, že se holky včera pohádaly. Jenom se chci přesvědčit, že nejde o nic víc.“

„Dobrý nápad,“ souhlasí, vhodí si do pusy olivu a přitáhne si mě k sobě. Okamžitě ztuhnu, když si vybavím, jak David udělal totéž. „A co ty?“

„Já jsem v pohodě.“

„Nemůžeš se dostávat do takového stavu, v jakém jsi byla předtím. Nedělá ti to dobře.“ Kdyby tak věděl. „Děti si budou vždycky ubližovat, hádat se s kamarády, poškorpi se a zase se usmíří. Je to součást dospívání.“

Věnuju mu napjatý úsměv. „Já vím, jde jen o to, že...“

„Já to chápu, ale musíš se naučit zůstat v klidu. Nic se jim nestane.“

„To mi nemůžeš slíbit,“ namítnu a upřeně se na něj zadívám.

„To nemůže nikdo, ale takový už je život. Nechci, aby ses takhle trápila.“

Odtáhnou se od něj a pořádně se napiju vína. Cítím, jak mě provrtává pohledem.

„Co jsi vlastně dneska dělala v Temple House?“ zeptá se.

Najednou si vzpomenu, že nutně musím najít cedník, abych scedila rýži. „Jela jsem za novým zákazníkem,“ odpovím až příliš stroze. „Potřebuji poradit se zařízením interiéru.“

„Není to společnost Davida Phillipse?“ prohodí nenuceně.

„Hmm,“ oduším a sehnou se, abych našla prkénko, které vůbec nepotřebuju.